

הסינור רעד כמכסה תהום

שני שירים

מצ'כית: דוד וינפלד

מירוסלב הולוב (1923-1998) — משורר ואימונולוג צ'כי. קובץ שיריו הראשון "תורנות יומית" (1958) ראה אור כשהיה חבר ב"קבוצת השירה של יום החולין".

הערה בקיצור נמרץ על הרג קרפיונים

לוקחים עלי

וסכין

ומכים

במקום הנכון, שלא ינתר,

כי הנתור מפריע, מקטין את ההכנסה.

והמתבוננים מן הצד כבר מכווצים עינים, מתפעלים מאומנות החבטה,

כבר שולחים ידים לארנק. והנזיר לאריזה

גם הוא כבר מוכן. ועשן כבר עולה מהארבות.

וחג המולד מציץ מהחלונות, זוחל על פני האדמה,

משתכשך בחבינת.

זו תורת השמחה.

אך בי עולה הרהור, כלום קרפיון הוא בעל החיים המתאים.

כלום לא מוטב היה אלו בעל חיים כמו זה,
המשוי – המנח על – המזקק בעל כרחו –
עיניו הכחלות ישוטטו
על העלי, הסכין, הארנק, הניר,
על המתבוננים מן הצד ועל הארבות
ועל חג המולד.

וגם יספיק עד מהרה

להגיד דבר מה, למשל:

אלה היפים שבמי, זה תור הזהב שלי.
או
השמים המכבבים מעלי והחק המוסרי
בקרבי.
או
ואף על פי כן נוע תנוע

או לפחות
הללויה

היא מתה בערב

גבוה, גבוה.

המלים האחרונות תעו על הרצפה
כעננים.

המזוה בכה

הסינור רעד

כמכסה תהום.

זה הסוף. הצעירים הלכו לישון.

אבל סמוך לחצות

המתה קמה,

כבתה את הנרות (שלא יתבזבזו),

מהרה להטליא את הגרב האחרון

מצאה את חמשים הקרונות שלה

בקפסת קנמון,

הניחה אותן על השלחן,

מצאה מספרים שנפלו מאחורי הארון,

מצאה כפפה

שלא הצליחו למצא במשך שנה,

בדקה את הידיות כלן,

סגרה את הברז,

סימה לשתות את הקפה

ונפלה בחזרה

בבקר לקחו אותה.

שרפו.

האפר היה גם

כשל פחם

רגיל

שחום.

1960